

Ted McKay se právě chystal vpálit si do hlavy kulku, když někdo začal neodbytně zvonit venku u dveří.

Čekal. Nemohl zmáčknout spoušť, když tam venku někdo je.

Klid' se, at' jsi kdokoli.

Další zvonění a potom zaburácel mužský hlas:

„Otevřete dveře, vím, že mě slyšíte!“

Hlas dolehl až do pracovny překvapivě jasně, tak jasně, že Ted na kratičký okamžik zapochyboval, zda se mu to jen nezdálo.

Rozhlédl se, jako by v osamělé pracovně hledal pro ten křik nějaké potvrzení. Byly tam jeho účetní knihy, reprodukce Moneta, psací stůl... a nakonec i dopis, v němž to Holly všechno vysvětlil.

„Otevřete mi, prosím!“

Ted si stále držel Browning pár centimetrů od hlavy; začínal mu těžknout v ruce. Jeho plán neklapne, pokud ten chlapík uslyší výstřel a přivolá policii. Holly byla s holčičkami v Disney Worldu na Floridě a on nedopustí, aby je podobná zpráva zastihla tak daleko od domova. Kdepak.

Ke zvonění se přidala řada úderů.

„No tak! Neodejdu, dokud mi neotevřete!“

Zbraň se začala třást. Ted ji položil na pravé stehno. Prsty levé ruky si prohrábl vlasy a znovu cizince proklínal. Byl to snad nějaký prodejce? V jejich lepší čtvrti nebyli dvakrát vítáni, zvláště když se chovali takhle drze.

Pár vteřin nebylo slyšet žádné další výkřiky ani rány, a Ted velmi zvolna zvedal zbraň zpátky ke spánku.

Pomyslel si, že se ten muž asi unavil a odešel, když hromada úderů potvrdila pravý opak. Ale Ted neotevře, v žádném

případě... bude čekat. Ten otrava to dřív či později bude muset vzdát, ne?

Vtom ho na psacím stole cosi zaujalo: napůl přeložený list papíru, přesně takový, jaký nechal uprostřed stolu pro Holly, jenomže na tomhle jméno jeho ženy napsané nebylo. Byl snad tak hloupý, že zapomněl vyhodit do koše některou z pracovních verzí? Zatímco se z ulice ozývaly další a další výkřiky, utěšil se pomyslením, že z toho nečekaného vyrušení vzejde alespoň něco dobrého. Rozložil papír a přečetl si zprávu.

Strnul. Poznal své písmo. Ale nepamatoval si, že by kdy některou z těch dvou vět napsal.

OTEVŘI DVEŘE

JE TO TVÉ POSLEDNÍ VÝCHODISKO

Napsal je snad za okolností, na něž si už nevzpomíná? Možná při nějaké hře se Cindy nebo Nadine? Nedokázal si tu zprávu nijak vysvětlit... rozhodně ne v té šílené situaci, kdy se mu nějaký pomatenec chystal vyrazit dveře. Ale nějaké vysvětlení tu být muselo, určitě.

Nalhávej si, co chceš.

Browning v jeho pravé ruce vážil aspoň tunu.

„Tede, tak už konečně otevřete!“

Poděšeně sebou trhl. Ten člověk ho oslovil křestním jménem? Ted se svými sousedy neměl nijak blízké vztahy, ale přinejmenším si myslel, že zná jejich hlasy, a tenhle nepřipomínal žádného z nich. Vstal a pistoli odložil na psací stůl. Pochopil, že mu nezbývá nic jiného než se jít podívat, o koho jde. Když se nad tím na okamžik zamyslel, nebyla to žádná katastrofa. Ať už je ten otravný chlap kdokoli, honem se ho zbaví a vrátí se do pracovny jednou provždy skoncovat se svým životem; plánoval to celé týdny a necouvne na poslední chvíli kvůli nevychovanému prodejci.

Odhodlaně se zvedl. Na rohu stolu stál kelímeček s tužkami, svorkami, opotřebovanými gumami a spoustou drobného nepořádku. Ted ho rychlým pohybem obrátil vzhůru nohama

a našel klíč, který do kelímku schoval sotva před dvěma minutami. Svíral jej v prstech a hleděl na něj s nedůvěřivostí člověka, který se opět setkává s něčím, o čem si myslel, že už to v životě neuvidí. Podle plánu měl už teď ležet ve svém polohovacím křesle a se stopami po střelném prachu v dlani mířit na onen svět.

Pro každého, kdo se rozhodne vzít si život – nehledě na to, že už se zbavil všech pochybností –, jsou závěrečné minuty zkouškou vůle; Ted touhle lekcí právě prošel a přičilo se mu pomyslení, že by si ji měl zopakovat.

S opravdovým znechucením se vydal ke dveřím pracovny; zasunul klíč a otevřel. Pocítil další bodnutí hněvu, když zahlédl zprávu připevněnou z druhé strany, o trochu výš nad úrovní obličejů. Bylo to varování pro Holly. „Miláčku, kopii klíče jsem nechal na ledničce. Nechoď dovnitř s holkama. Miluju tě.“ Mohlo to působit poněkud krutě, ale Ted všechno pečlivě promyslel. Nechtěl, aby ho některá z dcer našla ležet za stolem s dírou v hlavě. Zemřít v pracovně bylo nejrozumnější. Pečlivě uvážil možnost, že by skočil do řeky nebo odcestoval někam daleko a nechal se tam přejet vlakem, ale věděl, že nejistota by pro ně byla horší. Zvláště pro Holly. Ta ho potřebovala vidět na vlastní oči, potřebovala si být jistá. Potřebovala... šok. Byla mladá a krásná, a dokázala by svůj život znovu vybudovat. Dostala by se z toho.

Ozvalo se několik ran.

„Už jdu,“ zakřičel Ted.

Rány ustaly.

Otevři dveře. Je to tvé poslední východisko.

Návštěvníkova silueta prosvítala okénkem vedle dveří. Obývákem prošel zvolna, téměř vyzývavě. Znovu si vše prohlížel, tak jako klíč od pracovny před pár okamžiky. Uviděl ohromnou televizi, stůl pro patnáct strážníků, porcelánové vázy. Se všemi těmi všedními předměty se už vlastně rozloučil. A najednou byl zase tady, starý dobrý Ted, bloumal po svém obýváku jako přízrak.

Zastavil se. Byla snad tohle jeho verze posmrtného života?

Na okamžik pocítil nesmyslné nutkání vrátit se do pracovny a ověřit si, zda za psacím stolem neuvidí vlastní bezvládné tělo. Natáhl paži a prsty přešel po opěrce pohovky. Ucítil studený dotek kůže; příliš skutečný na to, aby šlo o pouhý výplod fantazie, pomyslel si. Ale jak si může být jistý?

Otevřel dveře, a sotva spatřil mladíka na prahu, bylo mu jasné, proč asi dokázal navzdory svému chování jako prodejce přežít. Bylo mu tak dvacet pět let, měl na sobě sněhobílé kalhoty s páskem z hadí kůže a tričko s límečkem a vodorovnými barevnými proužky. Spíš než podomního obchodníka připomínal hráče golfu, třebaže v pravé ruce držel odrbaný kožený kufr, který s jeho vzhledem vůbec neladil. Světlé vlasy mu splývaly až na ramena, měl azurově modré oči a vyzývavý úsměv, za jaký by se nemusel stydět ani sám Joe Black. Ted si představil Holly nebo kteroukoli jinou ženu ze sousedství, jak si od něj kupuje kdejakou hloupost, kterou jim nabídne.

„Ať je to cokoli, nemám zájem,“ prohlásil Ted.

Úsměv se rozšířil.

„Ach, obávám se, že jsem vám nepřišel nic prodat,“ řekl, jako by šlo o tu nejměšnější věc na světě.

Ted se cizinci rychle podíval přes rameno. U chodníku nestálo žádné auto, ani nikde dál po celém Sullivan Boulevardu. Toho odpoledne sice nebylo extra horko, ale pokud by na slunci ušel takovou vzdálenost, zajisté by to na tom až urážlivě pohledném mladíkovi zanechalo nějaké stopy. A navíc, proč by parkoval tak daleko?

„Buďte bez obav,“ řekl mladík, jako by mu dokázal číst myšlenky. „Můj společník mne vysadil tady u dveří, abych u sousedů nebudil zbytečné podezření.“

Zmínka o kumpánovi nechala Teda chladným. Zemřít při vloupání by vypadalo dokonce líp než se zastřelit.

„Mám práci. Potřebuji, abyste odešel.“

Ted už zavíral dveře, ale muž natáhl paži a zabránil mu v tom. Nebylo to nijak agresivní gesto; v jeho očích postřehl záblesk prosby.

„Jmenuji se Justin Lynch, pane McKayi. Jestli mi...“

„Odkud znáte moje jméno?“

„Pokud mě pustíte dál a dáte mi deset minut, vysvětlím vám to.“

Chvíli panovalo napjaté ticho. Ted neměl v úmyslu pustit toho muže do svého domu, to bylo víc než jasné. Ale musel přiznat, že v něm jeho přítomnost probouzí jistou zvědavost. Nakonec zvítězil rozum.

„Je mi líto. Tohle není vhodná chvíle.“

„Mýlíte se, teď je ta nej...“

Ted zavřel dveře. Zbytek Lynchových slov dolehl tlumeně z druhé strany, rozumět mu však bylo bezvadně. „... lepší chvíle.“ Ted dál stál za dveřmi a poslouchal, jako by tušil, že to ještě není všechno.

A nemýlil se. Lynch trochu zvýšil hlas, aby ho bylo slyšet.

„Vím, co se chystáte udělat s tou devítkou, kterou jste nechal v pracovně. A slibuji, že vám to nebudu rozmlouvat.“

Ted dveře zase otevřel.

Ted si při plánování sebevraždy počínal mimořádně prozíravě. Nerozhodl se v krajní chvíli, z náhlého popudu a bez vědomí následků. Nepatřil k těm, kteří k sobě nešikovně naplánovanou sebevraždou chtějí upoutat pozornost ostatních. Nebo si to alespoň myslel. Protože jestli byl ve všem tak pečlivý, jak je možné, že se o tom Lynch dozvěděl? Návštěvník se širokým úsměvem a dokonalými rysy byl nanejvýš přesný ohledně ráže zbraně a místa, kde ji Ted nechal. Uhádnout, že se Ted zabije nejspíš v pracovně, nebylo nijak těžké, s trochou štěstí by to mohlo vyjít, ale Lynch svou domněnku vyslovil bez sebemenšího zaváhání.

Seděli u stolu naproti sobě. Teda se zmocnil starý, povědomý pocit: chvění vyvolané přívalem adrenalinu a následně zostřené myšlení soustředěné na přemožení protivníka. Už léta šachy nehrál, ale ten pocit byl nezaměnitelný. A příjemný.

„Takže Travis vám nařídil, abyste mě sledoval,“ prohlásil.

Lynch, který položil kožený kufřík na stůl a očividně se jej chystal otevřít, se s mírným údivem ve tváři zarazil.

„Váš společník s tím nemá co dělat, Tede. Můžu vám říkat Tede?“

Ted pokrčil rameny.

„Nevidím nikde fotky vašich dcer, Nadine a Cindy,“ řekl Lynch s pohledem upřeným na obsah kufříku. Jako by něco hledal.

Rodinné fotografie tam skutečně nebyly. Ted je z místnosti odstranil. Užitečná rada: pokud máte v plánu spáchat sebevraždu, odstraňte ze svého okolí fotky svých blízkých. Bez neustálého dohledu milovaných bytostí se to připravuje snáz.

„Neopovažujte se do toho tahat mé dcery!“

Lynch předvedl svůj okouzlující úsměv. Zvedl ruce.

„Jenom jsem si chtěl získat vaši důvěru, trochu si popovídat. Už jsem viděl fotky obou dvou a vím, že jsou právě teď na Floridě se svojí matkou. Odjeli na návštěvu za prarodiči, mám pravdu?“

Ta poznámka jako by vypadla z nějakého filmu o mafiánech. Víme, kde je tvoje rodina, tak nedělej chytrýho. V Lynchově chování však bylo něco ryzího, jako by se skutečně snažil být milý.

„Pustil jsem vás k sobě domů. Myslím, že nějaká důvěra už mezi námi je.“

„To mě těší.“

„Povězte mi, co ještě víte o mé rodině.“

Lynchovy ruce spočívaly na kufříku. Jednou z nich udělal ledabylé gesto.

„Ach, obávám se, že toho moc není. Neradi se vměšujeme víc, než je nutné. Víím, že se ze své cesty vrátí v pátek, takže máme na vyřízení našich záležitostí tři dny. To bohatě stačí.“

„Naše záležitosti?“

„No jistě!“

Lynch z kufříku vytáhl dvě tenké složky a položil je stranou. Kufřík odsunul.

„Napadlo vás někdy, že byste někoho zabil, Tede?“

Ten chlapík vážně nehodlal chodit kolem horké kaše!

„Jste od policie? Jestli ano, měl jste se prokázat.“

Ted vstal. Ty složky byly jistě plné choullostivých fotografií. Asi ho sledovali jakožto podezřelého z nějaké vraždy a chystaná sebevražda je utvrdila v závěru, že je vinen. Proto Lynch při příchodu tak naléhal. Že by to byl agent od FBI?

„Nejsem policista, Tede. Posadte se, prosím.“

„Chci, abyste ihned opustil můj dům.“

Ted ukázal na dveře, jako by snad Lynch nevěděl, kudy se jde ven.

„Opravdu si přejete, abych odešel, když jsme ještě neprobrali, jak víme o té sebevraždě?“

Ten chlápek byl dobrý, protože Ted by to opravdu moc rád věděl.

„Na vysvětlení máte pět minut.“

Ted se neposadil.

„To mi přijde fér,“ řekl Lynch. „Hned vám to objasním. Pracuji pro organizaci, které záleží na tom, aby lidé jako vy poznali lidi jako ti, které mám tady.“ Položil dlaň na složky. „Jestli souhlasíte, otevřu teď jednu z těch složek, abychom se na ni mohli mrknout. Pochopíte to velmi rychle, jste bystrý člověk.“

Lynch otevřel první složku a posunul ji doprostřed stolu, směrem k Tedovi, který stále ještě stál s rukama v bok.

Na prvním listu byl okopírovaný policejní záznam. V rohu byly fotky jakéhosi muže zepředu a z profilu, mohlo mu být tak pětadvacet. Byl opálený a měl pečlivě učesané, nagelované vlasy. Do objektivu hleděl pyšně, s bradou lehce zdviženou a doširoka otevřenýma očima. Jmenoval se Edward Blaine.

„Blaine v minulosti seděl za drobnější trestnou činnost: krádeže a výtržnosti,“ řekl Lynch a papír otočil. „Tentokrát byl obviněný z vraždy své přítelkyně.“

V jedné věci se Ted trefil: ve složkách skutečně byly choullostivé fotografie. Na té, kterou měl před sebou, byla vidět brutálně zavražděná žena, ležela ve stísněném prostoru mezi postelí a skříní; na nahém těle měla nejméně sedm bodných ran.

„Jmenovala se Amanda Herdmanová. S Blainem se občas vídali; nebyli zrovna oficiální pár. On jí sháněl levné drogy a čas od času to zkusili dát vážněji dohromady, ale podle přátel jich obou to byl nekonečný kolotoč hádek a usmiřování. Když byla ve svém pokoji nalezena mrtvá, policie šla přímo za Blainem. Ten chlap přiznal, že se v záchvatu žárlivosti s Herdmanovou pohádal, ale rozhodně ji prý neubodal. Zajímá vás, jak to dopadlo? Nedalo se prokázat vůbec nic. Museli ho nechat jít.“

Ted se někdy mezitím posadil. Nemohl z těch fotek spustit oči. Lynch otočil stránku. Bylo tam několik detailních záběrů: Amandino opuchlé oko, hluboké rány na hrudníku, pohmožděniný úplně všude.

„Je nevinný?“ zeptal se Ted ohromeně.

„Ten hajzl si dal pozor, aby ji nemlátil pěstí, a vražedná zbraň se pochopitelně nenašla. Po celém domě byly jeho stopy, ale na těle žádná.“

„Ale když jim řekl o té hádce, vlastně se přiznal.“

„Obhájce prohlásil, že k přiznání došlo pod nátlakem, což byla částečně pravda a dalo se to dokázat. Vysekali ho z toho ale díky forenzní analýze okamžiku úmrtí. Znalec stanovil, že k úmrtí došlo mezi sedmou a desátou hodinou večer. Celá řada svědků vypověděla, že ho v té době viděli v jednom zapadlém baru jménem Black Sombrero. Jako by si dal záležet, aby ho zaznamenalo co nejvíc lidí; měl víc než třicet spolehlivých svědků, a dokonce i záběry z kamer na parkovišti.“

Ted listoval v papírech. Bylo tam pár dalších fotek těla a kopie dokumentů se zvýrazněnými místy.

„Už to všechno chápete, vidíte, Tede?“

Tedovi to skutečně začínalo docházet.

„Jak víte, že ji Blaine zabil?“

„Organizace, kterou zastupuji, má v trestním systému informátory. Nemám na mysli zločince; s těmi raději nepracujeme. Spíše právníky, soudce nebo úředníky, kteří poznají, když nějaký případ vraždy smrdí. Na nás je, abychom... odstranili pochybnosti. Co se týče Blaina, vysvětlení je výjimečně prosté, i když je skoro jisté, že ten chlapík měl jen štěstí. Najali jsme si odborníka a zeptali jsme se ho, jak by mohlo dojít k tak velké odchylce v určení doby úmrtí. Řekl nám, že tyhle důkazy závisí na teplotě těla, která se měří v okamžiku jeho nalezení. Křivka, podle níž teplota mrtvého těla klesá, je popsána a...“

„Vím, jak se to dělá,“ přerušil ho Ted. „Taky jsem pár kriminálek viděl.“

Lynch se zasmál.

„Dobrá, půjdu k věci. Když jsme se zašli podívat na místo činu, došlo nám to. Pod bytem Amandy Herdmanové, v prvním patře, kde teď nikdo nebydlí, je průmyslová čistírna. Hlavní ventilační potrubí vede přímo pod místem, kde se našlo tělo

té ženy. Udržovalo jeho teplotu, proto chladlo pomaleji než obvykle.“

„Jinými slovy, ten chlap ji zabil dřív.“

„Přesně tak. O nějakých šest až osm hodin dřív. K úmrtí nedošlo v noci, nýbrž v poledne, než Blaine vyrazil do baru.“

„A to se ten případ nedal znovu otevřít?“

„Soudní řízení už bylo bohužel neodvolatelně uzavřeno. My neviníme soudy; raději to chápeme tak, že jim tu a tam nějaký darebák proklouzne. Stává se bohužel i opak. Ale to je jiná věc, nemyslíte?“

Ted už slyšel dost.

„Takže vy chcete, abych Blaina zabil, že?“

Lynch odhalil svůj dokonalý chrup.

„Jak jsem řekl, jste opravdu bystrý muž.“